kende Strejke nede paa Roskilde—Køge-Egnen.

Jeg maa tilstaa, at jeg ønsker helst Sikringsstyrken hjemsendt og Spørgsmaalet løst paa den Maade. Jeg takker den ærede Minister, fordi han nys har lovet en Forhandling om dette Spørgsmaal. Men hvis man ikke fra de forskellige Sider kan blive enig om, at der kan foretages en almindelig Hjemsendelse, haaber jeg i alt Fald, at man maa komme til, at der finder en betydelig Reduktion Sted. Efter at Venstres Ordfører, en tidligere Forsvarsminister, det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), har gjort sig til Talsmand for en Indskrænkning eller Hjemsendelse af Sikringsstyrken, og efter at alle Ærkemilitaristers Enhedsmærke, Oberst N. P. Jensen, har udtalt, at det er uforsvarligt at vedblive at have alle disse Mennesker indkaldt — det er demoraliserende, og militært set er det aldeles ikke nødvendigt, send dem hjem og lad dem tage Klunset med! —, efter at, siger jeg, Militarismens Talsmand og Venstres Ordfører har udtalt sig saaledes, hvorfor i Himlens Navn sender man saa ikke disse Soldater hjem? Man hævder, at det er for den politiske Freds Skyld, man holder dem inde. Men blandt Radikale og Socialdemokrater tror ingen paa, at vi ved Vaabenmagt kan sikre Danmarks Selvstændighed, og maa jeg saa bede om, at der kommer Fart og Alvor i denne Forhandling om Hjemsendelse. Kunde det blive et af Resultaterne af det nye Samlingsministerium og den Gudsfred, der overgaar al Forstand, vilde jeg være meget glad derover. Jeg tror, vi vilde gøre vort Land og dets Ungdom en stor Tjeneste derved.

Men for det Tilfælde, at det nu ikke skulde gaa saaledes — og jeg er beredt paa at blive skuffet —, vil jeg rette den Henstilling til Forsvarsministeren, at han i alt Fald yder to Vaabenarter, mod hvilke der nu efter min Mening øves en vis Uret, nemlig Rytteriet — det sjællandske — og Feltartilleriet, en betydelig Lempelse. Der er ikke ved disse Vaaben gjort noget for at lette Forholdene for de ældre Aargange, hverken ved større Rekrutindkaldelser eller paa anden Maade. Ved de sjællandske Rytteriafdelinger foretages Indkaldelse stadig væk med kun 5 Maaneders Mellemrum. Det gælder alle Aargange lige op til den 16de. Det er Husarerne og Næstved-Dragonerne, det gaar ud over. Det jyske Rytteri slipper noget billigere, men Gud bevares, jeg misunder ikke Jyderne den Smule Fordel. Jeg ønsker kun, at 4de Dragonregiment og Husarerne maa slippe for den, som det synes mig, uretmæssige særlige Byrde, som lægges paa dem. Disse Folk har i sin Tid ligget inde til Uddannelse i 19 Maaneder, de har været indkaldte til 2 Efteraarsmanøvrer, og nu, da de er i en Alder af mellem 30 og 40 Aar, indkaldes de hver 5te Maaned. Da det ærede Medlem fra Æbeltoft i Gaar talte om de 100 Millioner Kroner, som det aabenbart brændte Finansministeren i Hjertet, at han skal af med, nævnede han med Rette, at dette ikke er hele Militærudgiften i dette Land. Hvis de Tab og Lidelser, der paaføres de Mennesker, som er underkastede Militærtjenesten, kunde opgøres i Penge, vilde det blive en uhyre Sum.

Jeg vil i denne Forbindelse spørge den højtærede Forsvarsminister, om det ikke er hans Agt snart at foretage Indkaldelse af Rekrutter. Det har jo været stillet i Udsigt, endog været lovet. Rekrutskolerne er ophørte nu den 1. September. Jeg ved vel, at den normale Tid for Indkaldelserne er den 1. April, men under disse ekstraordinære Forhold er der al Rimelighed i at foretage Indkaldelserne allerede nu for, at komme disse af mig nævnte værnepligtige i Møde, og jeg henstiller indtrængende til Ministeren at overveje dette Krav og Ønske fra de paagældende Vaaben.

Maa jeg saa gaa over til at lykønske den højtærede Forsvarsminister i Anledning af Udfaldet af den Sag, som Oberst P. M. Knudsen, Chefen for Kystartilleriet, har anlagt imod ham? Og jeg kunde have Lyst til i samme Forbindelse at lykønske den højtærede Finansminister, thi var denne Sag ikke endt med Oberstens Nederlag, var vi ikke sluppet med de 100 Mill. Kr. til Militærudgifter for indeværende Aar. Sagen drejede sig om, hvorvidt Oberst Knudsen, der lønnes med 6,800 Kr. plus de 25 pCt. Kommandotillæg under Krigen, skulde have ikke 1,700 Kr.s Tillæg til de 6,800 Kr., men 3,400 Kr., og det var ikke alene en Sag, der angik ham, men det var samtlige Befalingsmænd i den danske Hær og Flaade, det her drejede sig om. Det er ikke saa faa Penge, her er sparet. Men jeg maa sige i Tilslutning til, hvad jeg udtalte om denne Sag i Fjor, at jeg begriber ikke, at danske Officerer kan løbe til Domstolene, naar Loven klart udtaler, at det Spørgsmaal, hvorom Talen er her, ikke kan forelægges for Domstolene, denne Sag afgøres alene af Ministeren. Naar vi har Lovens klare Ord i saa Henseende, begriber jeg ikke, at Officererne vil vise,